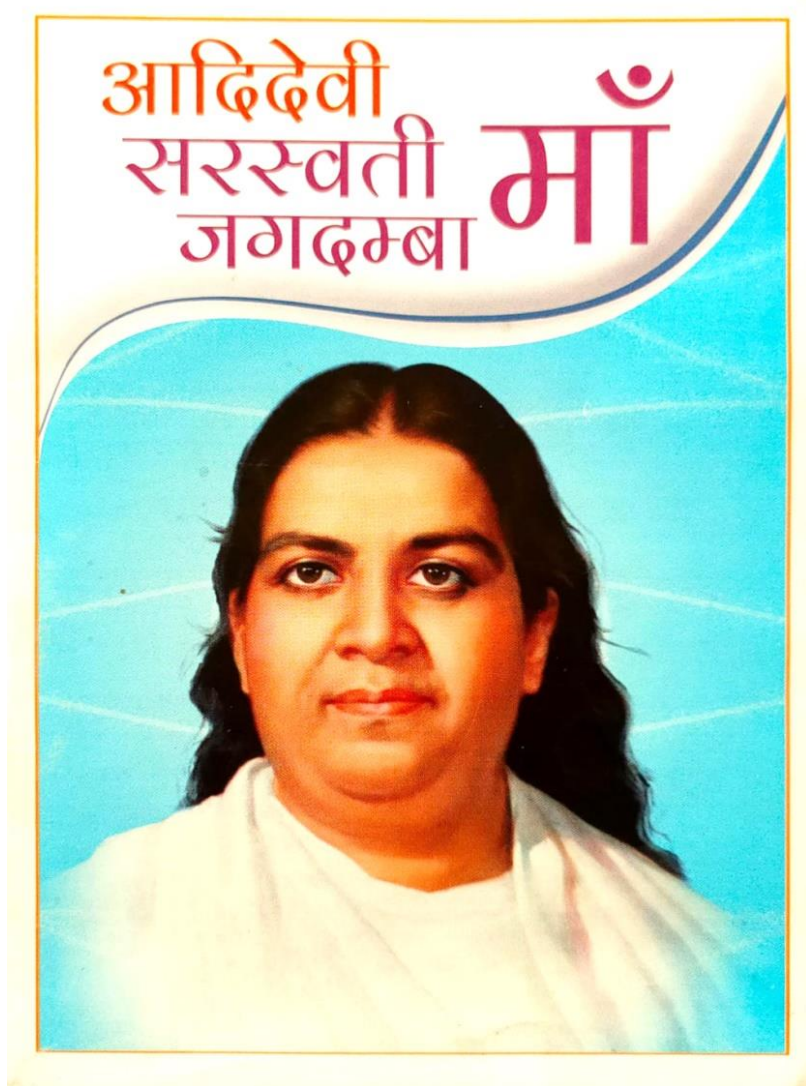

อาทิเทวี (เทวีองค์แรก)
สร้อยดี (วิทยาเทวี)
ซัคทัมพา (มารดาของโลก)
“แม่”

คำนำ

มาเตศวรี (มารดาผู้มีคุณสมบัติเหมือนอิศวร) สรัสวดี (วิทยาเทวี)

ชัคทัมพา (มารดาของโลก) ผู้บริหารหลักเริ่มแรกของ
ประชาบิดาพรหมากุมาริอิศวรียวิศววิทยาลัย ได้รับการเรียก
ด้วยความรักว่า “มัมมา” (แม่) จาก “พราหมณกุลฤษณะ”
(พราหมณ์ผู้เป็นเครื่องประดับของพราหมณกุล) ทุกคน
“มัมมา” เป็นต้นแบบของทั้งโลกและผู้เพียรพยายาม
อย่างแรงกล้าและรวดเร็วที่แม้แต่ความจดจำและ
ยกย่องสรรเสริญ “มัมมา”

นี่คือ หนังสือรวบรวมคุณสมบัติพิเศษบางส่วนของ “มัมมา”
เนื่องในวันจดจำระลึกถึงครบรอบการละจากร่างกาย
ของ “มัมมา” (24 มิถุนายน) ทั้งนี้ คณะผู้จัดทำหวังว่า
พวกเราทั้งหมดจะพยายามนำแบบอย่างชีวิต “มัมมา”
มาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติแก่ชีวิตตัวเอง

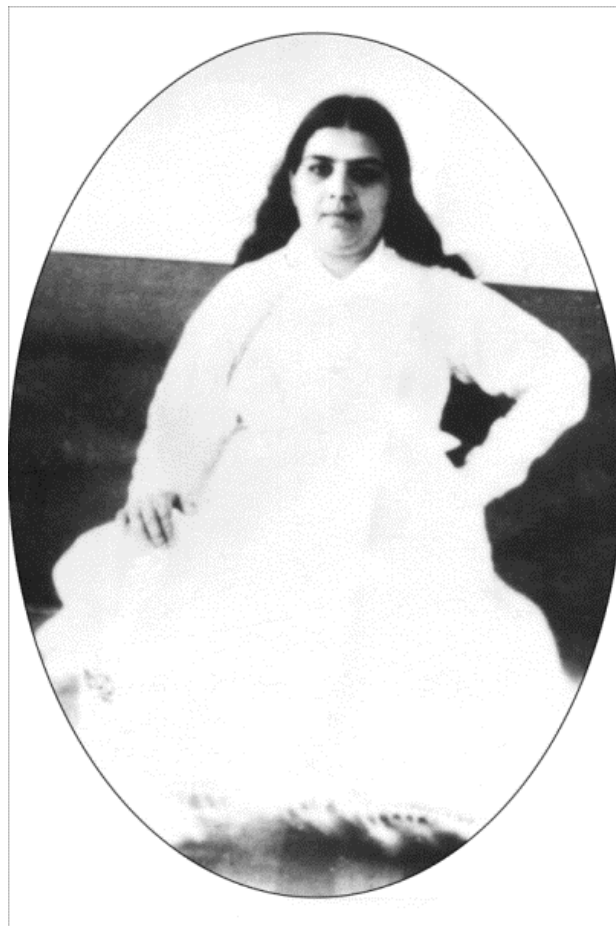
โอม สันติ

ประวัติ “มัมมา”

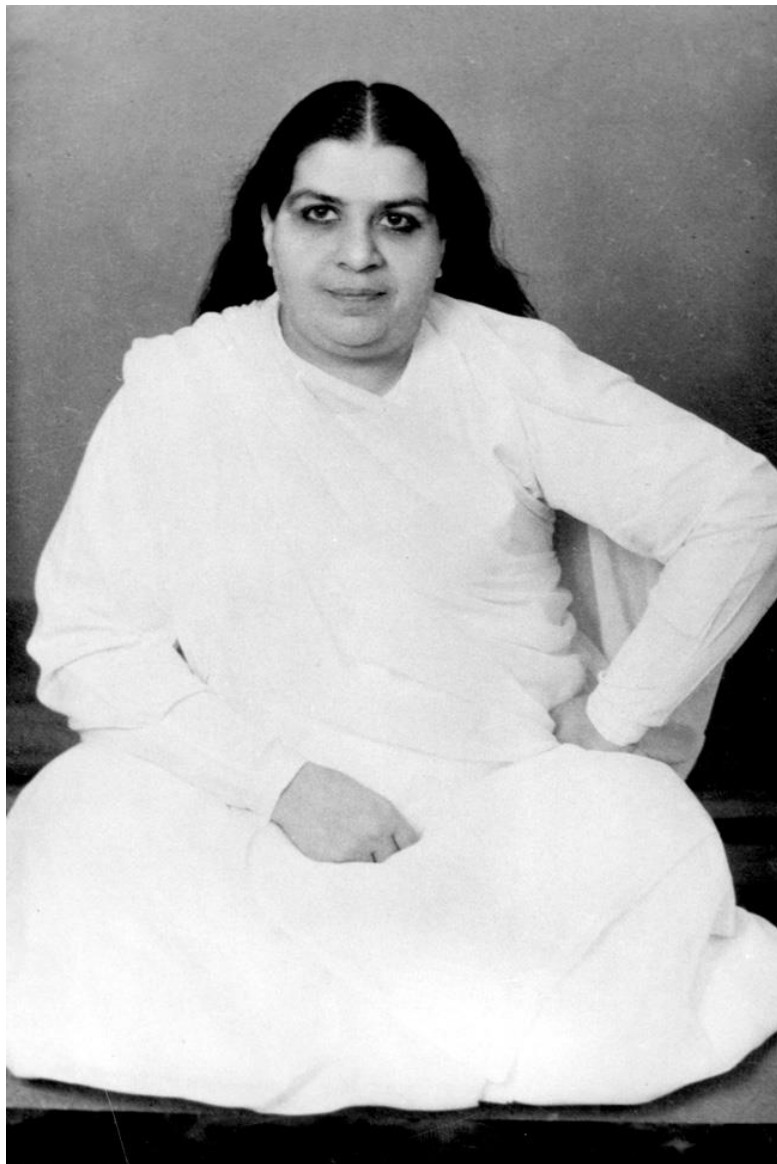
“มัมมา” มีนามเดิมว่า “ราเช” เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2462 ที่เมืองอมฤตสระ
รัฐปัญจาบ โดยมีมารดานามว่า โรจา และบิดานามว่า โปกรทาส
ตั้งแต่เด็ก ราเชมีปัญญาเฉียบแหลมและบุคลิกที่งดงามหลายแง่มุม
ราเชเรียนหนังสือในเมืองไฮเดอราบาด รัฐสินธ์ จนถึงชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย เธอได้คะแนนสูงสุดในทุกชั้นเรียนเสมอและมีความสามารถ
ในการร้องเพลงและเต้นรำไม่แพ้กัน

ทั้งแม่และน้ำของราเชได้สูญเสียสามีกำลังไศกเศร้ายู่ที่บ้าน
พวกเขาเริ่มเข้าร่วม “คีตาสัตตงค์” (ชุมนุมรับฟังคีตา) โดยมี
ดาดาเลขราชเป็นผู้อธิบายสาระสำคัญของคีตา เมื่อราเชเห็น
การเปลี่ยนแปลงอันน่าอัศจรรย์ในชีวิตแม่และน้ำของเธอ เธอจึงเริ่มไป
“คีตาสัตตงค์” กับพวกเขาด้วยขณะมีอายุ 16 ปี จิตใจของเธอร่ายรำ
ด้วยความปิติเมื่อเธอได้ยินความรู้อันสูงส่งของพ่อคิวะเป็นครั้งแรก
ความสนใจของเธอเปลี่ยนไปจากการเป็นผู้ที่ตามสม্মัณิยมสู่การเป็น
นางฟ้าที่สงบและเต็มไปด้วยความรัก เมื่อเธอเปล่งเสียง “โอม”
อันทรงพลังใน “คีตาสัตตงค์” แล้วทุกคนเริ่มเรียกเธอว่า “โอม ราเช”
เธอตระหนักถึงการปรากฏอยู่ของพ่อคิวะใน “ประชาบิดาพรหมา”
(ดาดา เลขราช) เธอซาบซึ้งอย่างมากในมรลึของพ่อคิวะที่พูดผ่าน
“ประชาบิดาพรหมา” ผู้เป็นเครื่องมือ

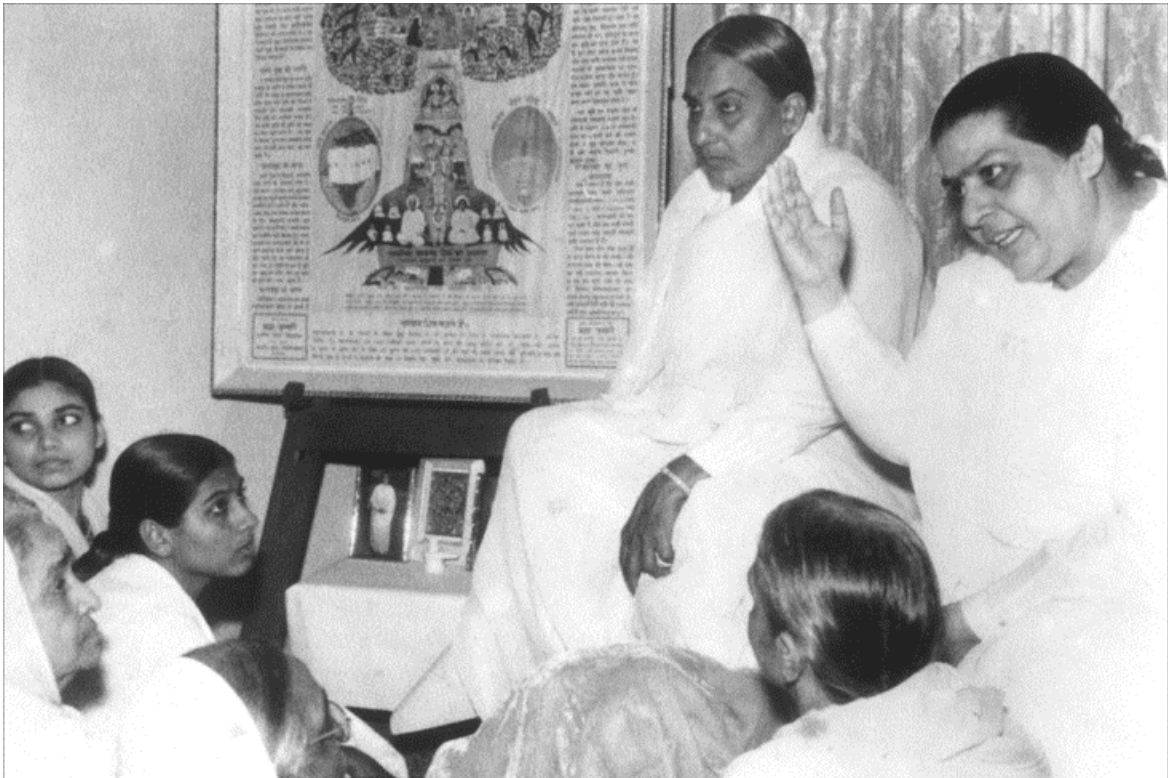
เราเรามีคลื่นกระแสดึงดูดในบุคลิกภาพและดวงตาที่เป็นประกายอย่าง
เต็มเปี่ยมด้วยคุณธรรม เธอได้รับความรักและความเคารพจากทุกคน
ด้วยบุคลิกภาพอันทรงพลังและหัวใจที่เมตตา เธอสามารถเข้าถึง
แก่นแท้ของความรู้และสรุปความหมายละเอียดอ่อนของแต่ละ
ประเด็น เธอมีพรสวรรค์ด้านปัญญาที่เป็นแบบอย่างและมีน้ำเสียง
อันไพเราะแสดงให้เห็นถึงการเป็นผู้สูงส่ง เธอละจากสรีระเข้าสู่
สภาวะละเอียดอ่อน เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2508 ขณะมีอายุ 45 ปี
จากมะเร็งเต้านม

1. มัมมาไม่มีความกลัว เธอไม่กลัวใคร มัมมาคงอยู่ใน
“สวรूपศักดิ์” (สภาพเต็มไปด้วยพลัง) และมีโยคะกับพ่อศิวะเสมอ
เธอสามารถควบคุม “กรรมเมทธี” (อวัยวะของร่างกาย
ที่ใช้ทำกรรม) ของตัวเอง เธอให้ประสบการณ์การเป็นแม่
แก่ทุกคน แม้แต่ผู้มีอายุมากกว่าก็เรียกเธอว่า “มัมมา”
ไม่เพียงแค่นั้น แม่ทางโลกของมัมมาก็เรียกเธอว่า “มัมมา” ด้วย

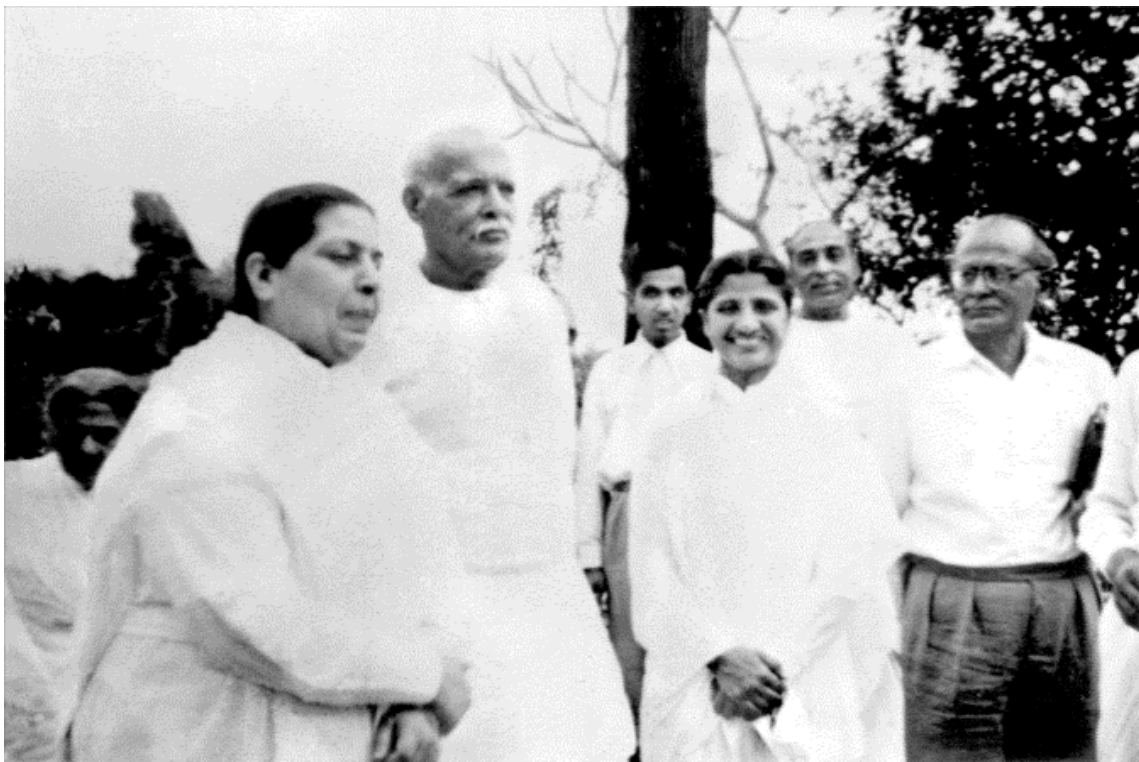
2. เมื่อมัมมาให้มุรลี ทุกคนรับฟังอย่างจดจ่อเหมือนรูปปั้น
ที่ไม่ขยับเขยื้อนเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง มุรลีของมัมมานั้น
น่ารักอย่างยิ่งที่เกินคำบรรยาย โดยทั่วไปแล้วขณะอยู่ในยัญนี้
เธอพูดน้อยมาก

3. มัมมาไม่เคยมองดูว่าเป็นอาหารใดและอย่างไร เมื่อเธอได้รับอาหารมา เธอยอมรับและรับประทานอาหารนั้นด้วยความรัก ไม่เคยกล่าวถึงอาหารและรสชาติ เธอรับประทานอาหารอย่างเรียบง่าย ไม่ทอดส่งสายตาไปทั่ว และน้อมรับอาหารว่าเป็น “ประสาธ” (สิ่งที่ภควานประทานให้)

4. มัมมาไม่เคยมีคำถามในสิ่งที่พ่อ (พรหมผู้เป็นเครื่องมือของพ่อศิวะ) พูดอยู่เบื้องหน้า เธอโน้มรับและพร้อมทำตามเสมอด้วยความเคารพอย่างมากต่อพ่อ มัมมามีศรัทธาอย่างมั่นคงต่อทุกคำพูดของพ่อและไม่เคยปะปนความคิดตัวเองกับคำพูดของพ่อ นั่นคือ ไม่มีความหลงทะนงในพุทธิตัวเอง

5. มัมมาไม่เคยโอ้อวดสิ่งที่ตัวเองทำ แม้เธอได้ทำเสวามาก
แต่ไม่พูดให้ใครรู้ หลังจากมัมมาได้ทำเสวหนึ่งเดือนครึ่ง
ที่เมืองเบงคูลู แล้วเดินทางไปยังเมืองปูณ โดยไม่ได้กล่าวถึง
เสวที่ผ่านมา เธอไม่เคยบอกผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเองและเสวที่ทำ
มัมมาไม่เพียงเป็น “ตยาคี” (ผู้สละละทิ้ง) แต่เป็น “ไวราคี”
(ผู้ละวางและไม่มีความผูกพันยึดมั่น) และ “ตปัสวี” (ผู้ทำตบะ)
มากตามนั้นด้วย

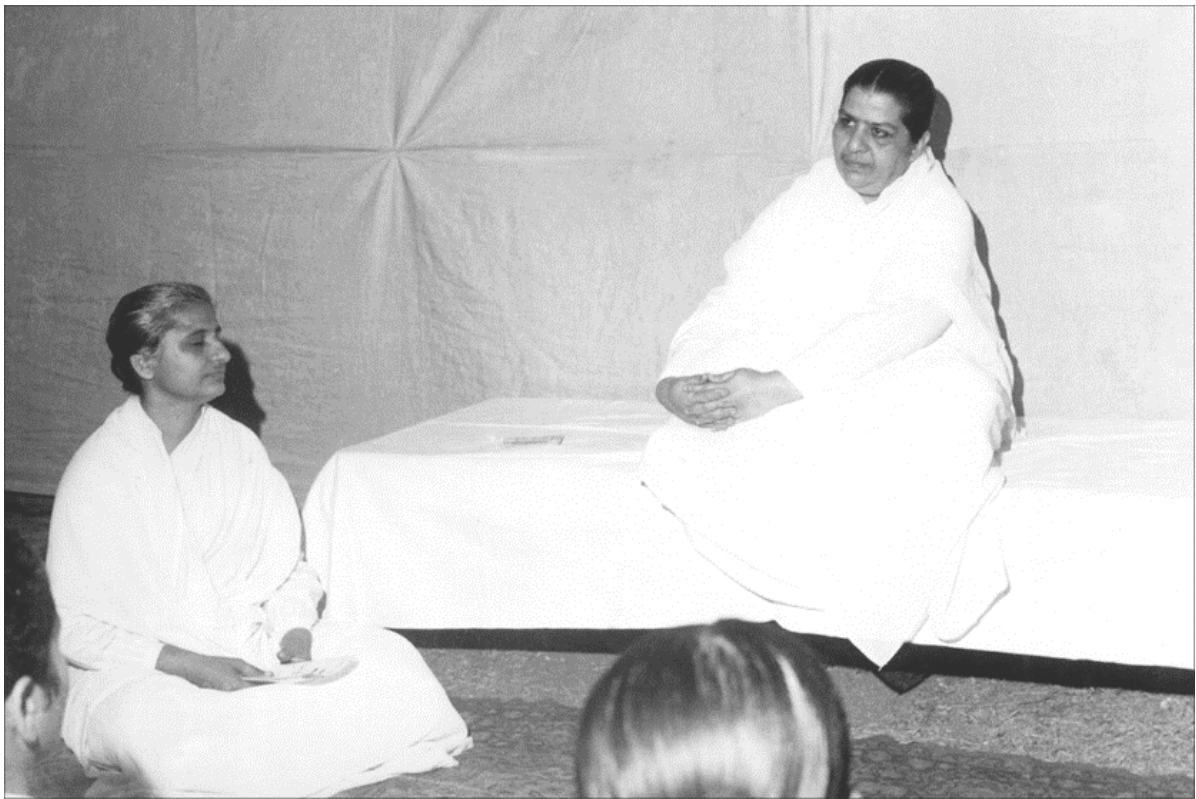
6. มัมมาไม่เคยคิดว่า พ่อเป็นคนธรรมดา เธอให้ความเคารพสูงสุด
ต่อทุกคำพูดของพ่อและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ลูกหลายคน
รับเอาคำพูดของพ่อมาอย่างไม่ใส่ใจ มัมมาจึงให้ลูกทุกคนนั่งลง
และอธิบายให้ฟังว่า ลูกไม่ควรเข้าใจผิดว่า พ่อเป็นคนธรรมดา
ทุกคำของพ่อล้วนมีค่าอย่างยิ่ง ด้วยการบอกเช่นนี้ เธอได้สอน
กิริยามารยาทและระเบียบวินัยให้ลูกด้วย การพูดของเธอ
เต็มไปด้วยความเคารพ ความรัก และความอ่อนหวาน
เธอทำให้ลูกมีคุณค่าด้วยการสอนความประพฤติ ขนบธรรมเนียม
และวัฒนธรรม ในบทบาทแม่ มัมมาตกแต่งลูกด้วยคุณธรรม
และวางลูกไว้เบื้องหน้าพ่อคิเว

7. เบื่องหน้าพ่อ มัมมากัมศิระและยัม พุดเพียงคำพุดเดียวว่า
“ได้ค่ะ พ่อ” ไม่มีคำอื่นใด พ่อเรียกมัมมาทั้ง “มัมมา” และ “ลูก”
ประเพณีของยัญนี้คือ มัมมาเล่น “ญาณ-สitar” (ให้ญาณ)
ในชั้นเรียน 10 นาทีก่อนพ่อมาให้ “ญาณ-มูรลี”

8. มัมมาเป็น “คุณวาน” (ผู้มีคุณสมบัติพิเศษและคุณธรรม)
เธอเป็น “ตปัสวี” (ผู้ทำตบะ) อย่างแฝงตัว แม้ภายนอกดูธรรมดา
แต่เธอเป็นเหมือน “คุณ” (คุณสมบัติพิเศษและคุณธรรม)
ไม่มีใครเคยเห็นเธออารมณ์เสีย มัมมาทำตามทกวจนะของพ่อ
โดยทันทีและครบถ้วน เธอมีพลังการเลี้ยงดูลูกอย่างนุ่มนวลหัตถ์จรรย

9. มัมมามีชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติ มีธรรมชาติเรียบง่ายและ
พฤติกรรมที่อ่อนหวาน มัมมามีภาวนาให้ทุกคนก้าวหน้าไป
เธอมอบหมายงานให้ทุกคนทำได้อย่างง่ายดายบนพื้นฐาน
ความสามารถและคุณสมบัติพิเศษของแต่ละคน

10. มัมมามีศรัทธาอย่างแน่วแน่ต่อพ่อคิวะและละคร เธอสอนเรื่องละครในชั้นเรียนเป็นเวลาสองชั่วโมงว่า พวกเราต้องมีศรัทธาในละครมากเท่าที่มีศรัทธาในพ่อ เพราะสิ่งนี้ทำให้ชีวิตในการเป็นของอิศวรมั่นคงเสมอ ตลอดชีวิตมัมมาได้แสดงให้เห็นถึงศรัทธาอันแน่วแน่และไม่ไหวหวั่นในละคร มัมมาอยู่อย่างมั่นคงตลอดในงานของยัญนี พ่อให้มัมมาอยู่ด้านหน้าเสมอ ยัญนีดำเนินงานในนามมัมมา เธอเป็นผู้นำ “คิวกักดีเสนา” (เสนาของผู้รับศักดิ์จากคิวะ) ได้ฝ่าฟันทุกบททดสอบที่เข้ามา แต่ไม่ว่าจะเผชิญสถานการณ์และอุปสรรคใด มัมมายึดเสมออย่างมั่นคง ไม่ไหวหวั่นและสั่นคลอน และได้รับวิชัย

11. ครั้งหนึ่ง มีคนถามมัมมาว่า “พหนะ (พี่สาว น้องสาว) หลายคนได้เข้ามาในยัญญีก่อนมัมมา แต่มัมมานำหน้าทุกคน ด้วยปुरुชาละ (เพียรพยายามขณะอยู่ในสำนักเป็นอาตมา) ของตัวเอง หนึ่งสิ่งใดทำให้มัมมานำหน้าคนอื่น ?” มัมมาตอบว่า “นี่เป็นปริศนาที่ยากมาก เพราะคนเราไม่อาจนำหน้าผู้อื่น ด้วยเพียงสิ่งเดียว แต่เป็นหลายสิ่งหลายอย่างรวมกัน” เขายืนยันต้องการรู้หนึ่งสิ่งในปुरुชาละของมัมมา หลังจากคิด อยู่สักครู่ มัมมาบอกว่า “ฉันมีความมุ่งมั่น เมื่อมีความคิดเกิดขึ้น ฉันต้องทำให้สำเร็จไม่ว่าภายใต้สถานการณ์ใด เพราะคุณสมบัตินี้ ทำให้ฉันนำหน้า”

12. ทุกคนพอใจกับมัมมาและมัมมาก็พอใจกับทุกคน
มัมมาไม่เคยตกภายใต้อิทธิพลนิสัยและธรรมชาติของใคร
มัมมาชนะหัวใจทุกคนด้วยความรัก ดังนั้น ทุกคนรู้สึก
ว่ามัมมาเป็นของพวกเขา แม้แต่คนที่ไม่ยอมรับญาณของอิศวร
ได้ยกย่องสรรเสริญบุคลิกภาพของมัมมา ทุกคนคิดว่า นี่คือ
มัมมาของพวกเขา

13. ธารณา (สวรูปในทางปฏิบัติ) ของมัมมาอยู่ในระดับสูง
มัมมาพูดน้อยมาก พวกเราได้ยินเสียงมัมมาเฉพาะในชั้นเรียน
หรือเมื่อมัมมาต้องพบและพูดกับใคร มัมมาหลอมรวมอยู่ใน
การจดจำพ่อคิวะอย่างเป็นธรรมชาติ คลื่นกระแสโดยรอบเธอ
ในการเป็นของพ่อคิวะและครอบครัวนี้ให้ความสุขอย่างมาก
ญาณอยู่ในทุกคำพูดของเธอ ทุกอณูของเธอ เพียงแค่เห็นมัมมา
จิตใจของพวกเราได้จดจ่ออยู่กับการจดจำพ่อคิวะโดยไม่ต้อง
เพียรพยายาม แต่เกิดขึ้นง่ายดายอย่างธรรมชาติ

14. มัมมามีพลังบริหารจัดการยัญนี้อย่างยอดเยี่ยม เธอมีความสามารถนำพาทุกคนเคลื่อนไปด้วยกัน เธอมีการฝึกฝนเฉพาะของตัวเองและเป็นอันดับหนึ่งในการนำสิ่งที่พ่อสอนไปปฏิบัติโดยทันที มัมมามีสังสการความเป็นแม่อย่างธรรมชาติที่สมบูรณ์ในตัวเอง เธอมีวิธีอุทิศตัวต่อพ่อ เรียกว่า “ฉาฏญ” (ครั้งเดียวโดยทันที) เธอเป็นแบบอย่างให้ผู้คนมากมายได้รับแรงบันดาลใจในการยกระดับชีวิตตัวเอง สิ่งสำคัญที่สุด คือ ทุกคนยอมรับมัมมาว่าเป็น “ยัญมารดา” (มารดาของยัญ) เมื่อได้เห็นมัมมา ทุกคนต่างรู้สึกถึงความเป็นแม่โดยธรรมชาติของเธอ เธอทำให้ทุกคนสมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ โดยไม่เคยเปิดโอกาสให้ใครร้องขอสิ่งใด ไม่ว่าใครเป็นของศาสนา วรรณะ หรือนิกายใดก็ตาม ทุกคนต่างรู้สึกอย่างลึกซึ้งว่า มัมมา คือ มารดา และผู้ปรารถนาดีต่อพวกเขา

15. เป็นความจริงว่า มัมมาแสดงให้เห็นพุทธิอันเฉียบแหลมและ
บริสุทธิ์ของเธอในการตระหนักรู้ถึงความลึกลับล้ำและแฝงตัวของ
พ่อศิวะผู้เป็นบรมมาตมาได้อวตารลงมาในร่างกายของพรหมา
จากประวัติศาสตร์ยัญนี้ เห็นได้ชัดเจนว่า มัมมาทำหน้าที่เข้าใจ
ถึงความต้องการและคำสั่งของพาทาทาอย่างดียเยี่ยมและ
นำสิ่งเหล่านั้นไปปฏิบัติ มัมมาอธิบายให้ทุกคนเสมอว่า คำสั่งนี้
มาจากพ่อศิวะผู้เป็น “ซานี ซานันหาระ” (ผู้มีญาณทั้งหมด)
และ “ผู้สรรพศักดิ์” (ผู้มีศักดิ์ทั้งหมด) ดังนั้น ตามละคร
งานได้เสร็จสิ้นแล้วก่อนลงมือทำ (เกิดขึ้นเหมือนทวงจระ)
พวกเราเป็นเพียงเครื่องมือที่ให้มือและเท้าทำงานนั้น”

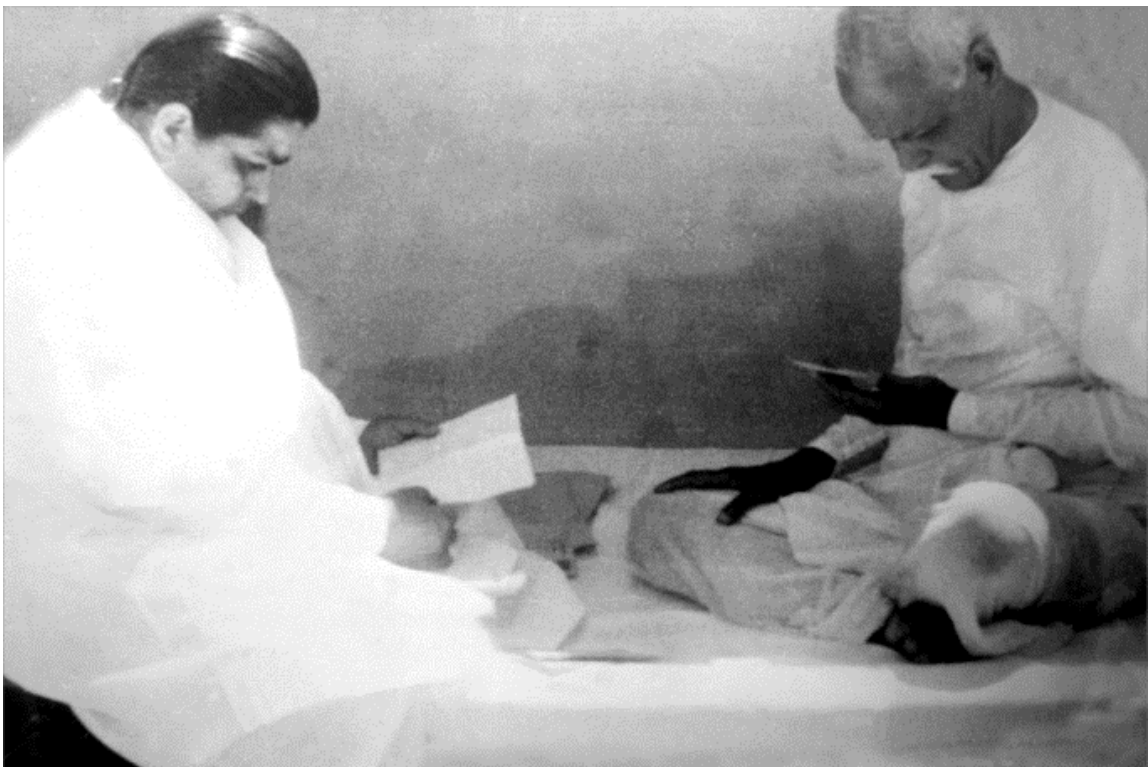

16. แม่เคยบอกทุกคนว่า หากใครต้องการพบเธอส่วนตัว
เพื่อพูดคุยเรื่องใดก็สามารถมาได้ตลอด โดยไม่ต้องขอและ
มีพิธีรีตรอง ด้วยสิ่งนี้ แม่มาอุทิศเวลาตัวเองทั้งหมดเพื่อ सेवा
และให้ลูกก้าวหน้าไป แม่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน
มากเท่ากับการเป็นผู้มีอำนาจ

17. เมื่อสังเกตการเดินของมัมมา พ่อกล่าวว่า “ดูสิ แม่แต่ธรณีก็รักมัมมา” มัมมาเป็นเช่น “ผริศตา” (ผู้มีสภาพแสงและเบา)

ไม่ว่าทำเสวามากเพียงใด ใบหน้าของเธอไม่เคยแสดงความเหน็ดเหนื่อย เธอยิ้มเสมอและอยู่อย่างเบา พ่อพูดเสมอว่า “มัมมาเข้มแข็งมากและทำให้พ่อศิวะเท่านั้นเป็นที่รักของเธอ เธอไม่เคยแบ่งปันความรู้สึกในหัวใจกับใครอื่น” ทุกครั้งเมื่อมัมมาไปจากที่ใด ทุกคนน้ำตาคลอ แต่มัมมาเข้มแข็งมากที่ไม่เคยหลั่งน้ำตา เธอพูดว่า “หลั่งน้ำตาได้ ไม่เป็นไร แต่น้ำตานี้ควรเป็นน้ำตาของความรักที่จะกลายเป็นไข่มุก”

18. มัมมาพูดเสมอว่า มอบความสุขแก่ทุกคน อย่าแม้แต่ให้ความทุกข์แก่วรรตธูตทั้งห้า หากใครเดินเสียงดังด้วยรองเท้าแตะ มัมมาบอกว่า เดินช้า ๆ อย่าให้ความทุกข์แก่ธรณี มอบความสุขแก่วรรตธูต แล้ววรรตธูตจะมอบความสุขกลับคืนมา เช่นที่แม่อธิบายทุกอย่างให้ลูกสาวฟัง ทั้งวิธีพูด วิธีเดิน และวิธีปฏิบัติตัวในทำนองเดียวกัน มัมมาทำให้พวกเราหาค่าและความสามารถด้วยสอนทุกสิ่งให้พวกเรา เมื่อใดก็ตามที่มัมมาปรากฏตัว พวกเราเห็นมัมมาเป็นเทวีผู้สวมมงกุฎที่ได้รับการตกแต่งเสมอ

19. พ่อเห็นมัมมาเป็นทั้ง “ลูกสาว” และ “แม่” พ่อให้
ความเคารพเธอเสมอ ในฐานะ “ยัญมารดา” (มารดาของยัญ)
บางครั้งพ่อพูดกับมัมมาว่า “มัมมา คือ ยัญมารดา ชคัตมารดา
(มารดาของโลก) มอบความรักและการจดจำระลึกถึงให้แก่ลูก ๆ”
แล้วมัมมาได้มอบความรักและการจดจำระลึกถึงตามคำสั่งของพ่อ
พ่อให้ความเคารพเธออย่างมากและปฏิบัติต่อเธอตามนั้น
ด้วยเหตุนี้ พ่อเชื่อฟังมัมมาในฐานะลูกสาวและให้ความเคารพ
อย่างยิ่งในฐานะ “ยัญมารดา”

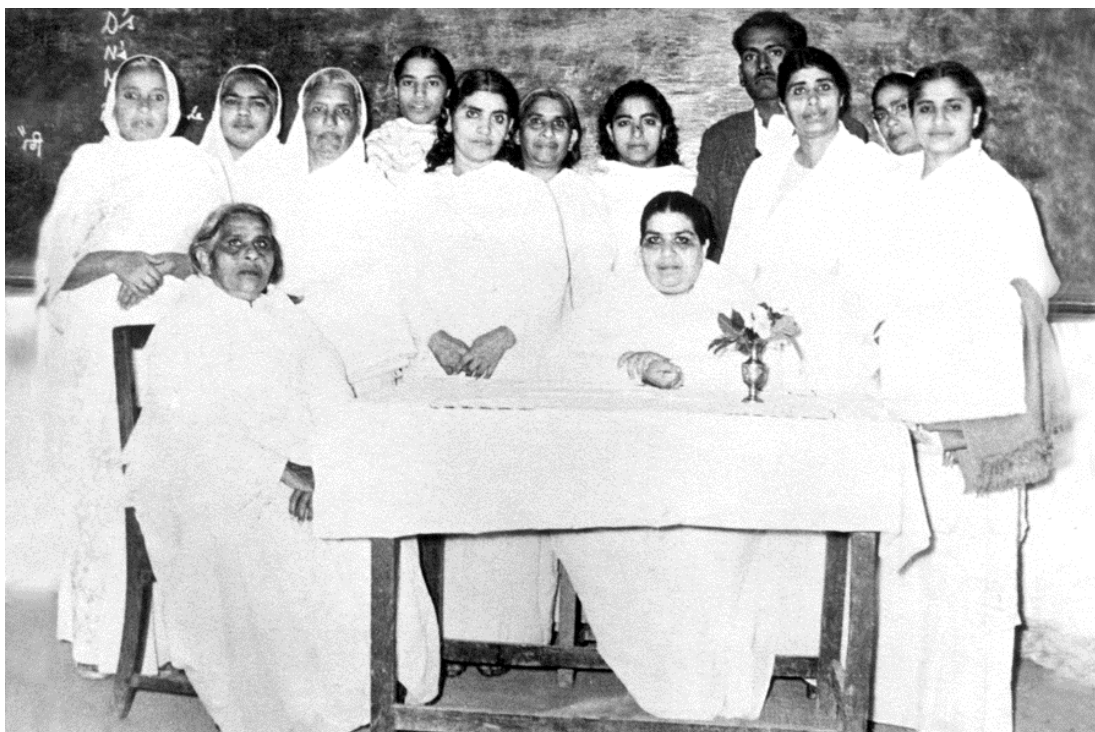

20. ผู้คนได้รับ “สากษัตการ” (เห็นภาพละเอียดอ่อน อยู่เบื้องหน้า) และเกิดประสบการณ์เพียงแค่เห็นมัมมา เพราะเหตุใด ? มัมมาได้ทำ “ตปัสยา” (ตบะ) และ “ธารณา” (สวรูปในทางปฏิบัติ) อย่างแรงกล้าทำให้ผู้ที่เห็นมัมมาได้รับ “สากษัตการพ่อ” (เห็นภาพละเอียดอ่อนของพ่ออยู่เบื้องหน้า) แม้แต่ผู้ต่อต้านยัญนี้อย่างรุนแรงได้ก้มคารวะมัมมา ใครทำให้ พวกเขาก้มคารวะเช่นนั้น ? เพราะการเป็นแบบอย่าง “ธารณายุกต์” (สวรูปในทางปฏิบัติอย่างถูกต้อง) และ “ตปัสวีชีวัน” (ชีวันผู้ทำตบะ) ของมัมมา พร้อมทั้งภาวนา อย่างลึกล้ำในการอุทิศตัวต่อพ่อ

21. ทันทีที่พวกเราเห็นมัมมา สภาพทรงพลัง รัศมีที่เปล่งประกาย
และความรักในตัวเธอได้ดึงดูดพวกเรา เธอเป็นสวรูปความบริสุทธิ์
พวกเราสัมผัสว่า มัมมาเป็นเหมือนสิ่งโตตัวเมีย มีความเป็นผู้ใหญ่
อดกลั้น และเดินตามรอยเท้าพ่อทุกก้าว

ในภักดีมรรค พวกเราเคยท่องกลอน “ทุรคาสดูดี” และถือพรต
(ถือศีลอด) เป็นเวลาเก้าวันในเทศกาลนวราตรี มัมมาได้ปรากฏให้
พวกเราเห็น “รูปทุรคา” เสมอ เธอทำให้พวกเราเต็มไปด้วยพลัง
และบอกกุมารีเสมอให้กลายเป็นเสวธารีผู้มีพลัง
แล้วประกาศนามพ่อศิวะ

22. หนึ่งสิ่งสำคัญเกี่ยวกับบุรุษารณะส่วนตัวของมัมมา คือ มัมมา
รัก “เอกานต์” (การเข้าสู่ความลึกล้ำและหลอมรวมอยู่ใน
การจดจำพ่อผู้เดียว) มัมมาตื่นนอนเวลาตีสองทุกวันและ
จดจำพ่อสืวะด้วยความรักอย่างยิ่งใน “เอกานต์”
เธอจดจำพ่อสืวะด้วยความรักที่เปี่ยมล้น แล้วไข่มุกในรูปความรัก
ได้หลั่งไหลออกมาจากดวงตาของเธอ ในคืนพระจันทร์เต็มดวง
เธอนั่งทำ “ตปัสยา” (ตบะ) ตลอดทั้งคืน

23. พวกเราได้เห็นว่า เมื่อใครมาอยู่เบื้องหน้ามัมมา ไม่ว่าด้วยความรู้สึก หรือเจตนาใดก็ตาม ทันทีที่มัมมามองเขา เขาก็มลง
แทบเท้ามัมมา พวกเราเคยอยู่กับมัมมาเป็นเวลา 14 ปี
ตีสองทุกวันในอมฤตเวลา เธอลูกจากเตียงและนั่งโยคะ
บนเก้าอี้เป็นกิจวัตรประจำวัน เธอมานั่งกับพวกเราและสอน
“กรรมณาเสวา” (การใช้ร่างกายทำเสวา) ไม่ว่าการทำ
ความสะอาดเมล็ดธัญญาหาร หรือหั่นผัก เธอเป็นคนแรก
มานั่งทำเสวาเหล่านี้และสอนพวกเราด้วย

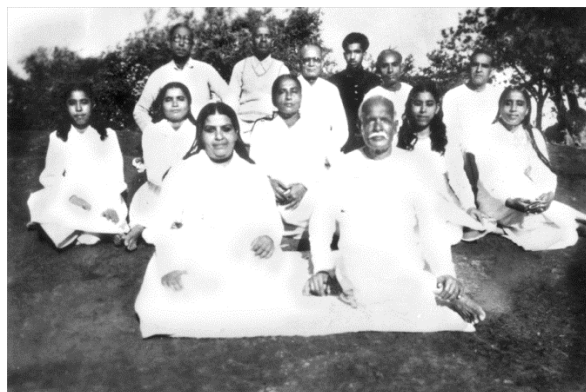
24. มัมมาไม่มีความกลัว เธอเป็นผู้ทรงพลังในทางปฏิบัติเหมือน
สิงโตตัวเมีย พร้อมกันนั้น เธอละวางอย่างมากเกินคำบรรยาย
เธอไม่มีสำนึกและความหลงทะนงตนทางร่างกาย แต่ซาบซึ้งใน
การเคารพตัวเองอย่างมากที่ไม่มีใครเปรียบได้ เธอเชื่อมั่น
และศรัทธาในตัวเอง ในพ่อ และในงานของพ่ออย่างเต็มเปี่ยม
เมื่อพ่อพูดสิ่งใด เธอทำตามนั้น พ่ออยู่ในทุกความคิดและ
ลมหายใจของเธอ เธอมีความรักอย่างมากต่อทุกคนที่อยู่ด้วยกัน
คำพูดเหล่านี้หลั่งไหลออกมาจากหัวใจพวกเราตลอดเวลาว่า
“มัมมา คือ สรรูปความรักของแม่และสมบัติมีค่าในรูป
ความอ่อนน้อมถ่อมตน” เธอมีความรักของแม่ แต่ไม่ผูกพันยึดมั่น
เธอละวางมากเท่าที่ีความรัก

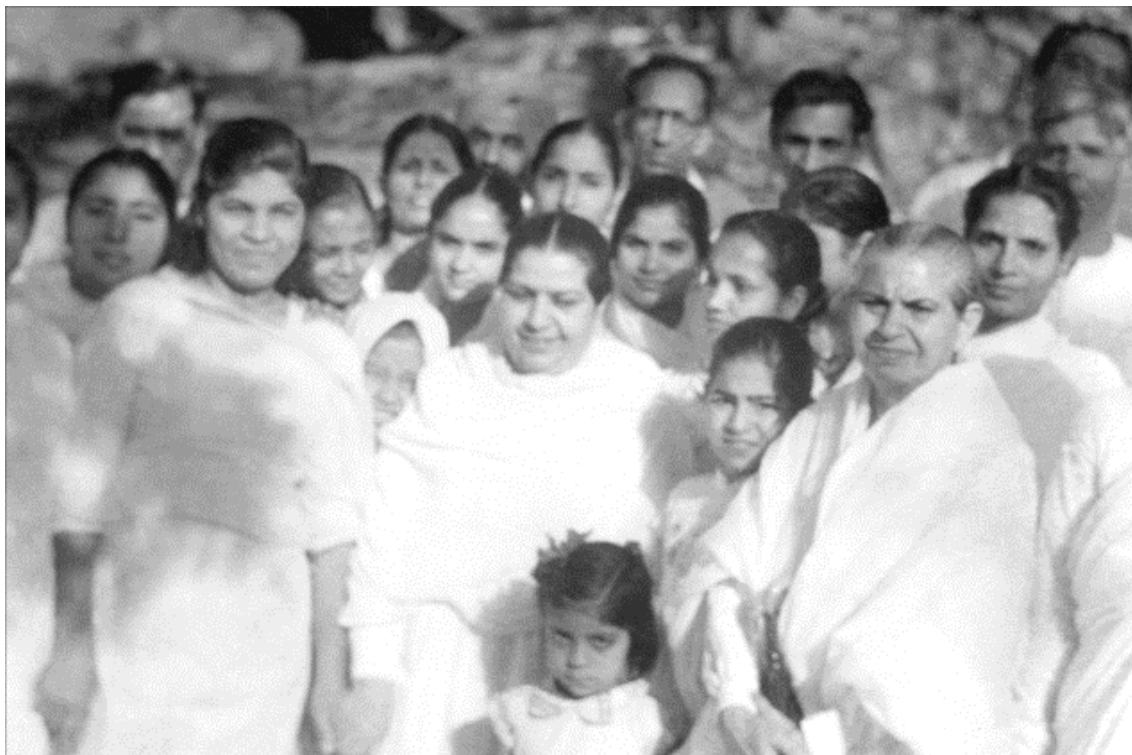
25. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เมืองกราจี มัมมานั่งอยู่ในห้องทำงาน มีลูกเข้าไปถามว่า “มัมมา เวลานี้พวกเราควรปฐษารละสิ่งใด ?”
มัมมาตอบว่า “ลูก ให้คิดเสมอว่า นี่คือ ขณะสุดท้ายของลูก”
ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ พวกเราไม่เคยลืมมนตร์ของมัมมาว่า
“ทุกขณะ คือ ขณะสุดท้าย และพวกเราต้องคงอยู่ในการจดจำ
พ่อคิจะเสมอ”

26. มัมมาอ่านมูรลีทุกวัน หรือฟังจากเทป แม้เป็นเวลาห้าทุ่ม
แล้วก็ตาม เธอเข้านอนหลังจากทบทวนมูรลี เธอมุ่งมั่น
ต่อหน้าที่รับผิดชอบของตัวเองเท่ากับต่อการศึกษาของอิศวร
แม้แต่ในโรงพยาบาล เธอรับฟังมูรลีทุกวันด้วย พวกเราเห็น
มัมมาตื่นตัวและถูกต้องแม่นยำเสมอ เธอไม่เคยมีแววตาที่
เหน็ดเหนื่อยเลย และจดจ่ออยู่กับการจดจำรำลึกถึงพ่อศิวะ
มัมมาอ่อนน้อมถ่อมตนมาก เมื่อพ่อพูดท้ายมูรลีถึงลูกว่า
“ด้วยความรัก การจดจำรำลึกถึง และนมัสตจากมารดา บิดา”
เธอไม่ได้คิดว่า เธอ คือ มารดาที่พ่อกล่าวถึง เธอชี้ขึ้นไปข้างบน
และพูดว่า นั่นคือ ความรักและการจดจำรำลึกถึงจากมารดา บิดา
ที่ข้างบน มัมมาคิดว่าตัวเองเป็น “แม่” เมื่อทำหน้าที่และ
หล่อเลี้ยงลูก เธอไม่ได้ยอมรับตำแหน่ง “แม่” แต่ยอมรับ
หน้าที่ “แม่” และรับผิดชอบอย่างเต็มที่
ต่อหน้าพ่อ เธอเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ขณะที่ต่อหน้าลูกในยัญ
และผู้ทำภักดีทั้งหลาย เธอเป็นอาทิเทวี ชัคทัมพา

27. หลายครั้งพวกเราถามมัมมาว่า “มัมมาคิดสิ่งใดอยู่ ?
มัมมาอยู่ที่ใด ?” มัมมาตอบว่า “ฉันไม่ได้กำลังเดินอยู่ตรงนี้
ฉันกำลังเดินอยู่บนธรณีในไวกูณฐ์ (สวรรค์)” บางครั้งมัมมาบอก
พวกเราว่า เธอมีประสบการณ์ในรูปมหาราตรีลักษมี หรือ
ในรูปมหาราชกุมารีศรีราเช เธอมั่นใจ 100% ในมหาวากยะ
(คำสอนอันยิ่งใหญ่และสูงส่ง) ของพ่อศิวะ และในอนาคตตัวเอง
พ่อพูดสิ่งใด มัมมาเชื่อฟังและทำตามนั้นในทางปฏิบัติ
ทุกสิ่งที่มีมัมมาพูดนั้นทรงพลังทั้งในญาณ โยคะ ธารณา และเสวา
เธอไม่เคยรู้สึกว่าจะถูกดึงดูดด้วยใคร หรือเกลียดชังใคร
เธอทำให้ทุกคนเป็นของเธอและเธอเป็นของทุกคน

28. สิ่งที่มีมาฝึกปฏิบัติเป็นพิเศษเสมอ คือ “อันทรมุขตา”
(การหันเข้าสู่ภายในและอยู่ในสวรูปอาตมา) แม้เมื่ออยู่กับทุกคน
เธอก็อยู่กับตัวเองและสนทนากับพ่อศิวะ เธอตื่นนอนเวลาตีสอง
นั่งบนเก้าอี้ในห้อง และจดจำพ่อศิวะใน “เอกานต์”
(การเข้าสู่ความลึกล้ำและหลอมรวมอยู่ในการจดจำพ่อผู้เดียว)
แม้ขณะทำงานในเวลากลางวัน เธอหลอมรวมอยู่ในความคิด
ของการไตร่ตรองญาณ มัมมาไม่เคยเสียเวลาไปกับการพูดเล่น
อย่างขบขัน หรือไร้สาระ และไม่เคยดึงดูดความสนใจของใคร
มายังตัวเอง แต่ชี้ไปยังพ่อศิวะ มัมมาไม่กลัวใครมากเท่าที่เธอมี
ความอ่อนหวาน เธอพูดว่า ภาควานผู้ที่พวกเราต้องกลัวในชีวิต
ได้กลายเป็นของพวกเราแล้ว ดังนั้น พวกเรากลับใครหรือ ?
คนทำบาปมีความกลัว พวกเรา คือ ผู้ทำ “เศรษฐกรรม”
(กรรมสูงส่ง) “สัตกรรม” (กรรมดี) และทำตามศรัมัตของอิศวร
แล้วเหตุใดพวกเราต้องกลัวด้วยล่ะ ?

29. มัมมาไม่ยึดติดกับอาหาร หรือเครื่องดื่ม เธอไม่เคย
วิพากษ์วิจารณ์ หรือรู้สึกไม่ชอบต่อ “ยัญประสาท” (สิ่งที่ภควาน
ประทานให้ยัญ) ไม่ว่าเธอได้รับสิ่งใด ไม่ว่าเธอได้รับมากเพียงใด
เธอยอมรับด้วยความเคารพและละวาง

30. แม่แม่มมาได้รับสมญาว่า “ญาณเทวี” “วิทยาเทวี” ก็ตาม
แม่มมารักการศึกษาเล่าเรียนอย่างมาก เธออ่านมรลีสั้นละสามครั้ง
เธอกล่าวว่า “ดูสิ ทุกครั้งที่ฉันอ่านมรลีส ฉันได้รับญาณในรูป
สมบัติมีค่าที่ใหม่”

31. มัมมามีสมาธิจดจ่อเหมือนอรชุน เธอมีเป้าหมายในการเป็น
อันดับหนึ่ง เธอบอกพวกเราผู้เป็นลูกมาตลอดว่า มีความคิด
ที่สูงส่งเสมอ แล้วพวกเราจะเป็นเหมือนพ่อ จงมองดูพ่อเสมอ
อย่ามองดูผู้อื่น มองดูตัวเอง มีศรัทธาในพ่อและละคร
แล้วลูกจะกลับมา “กรรมาดีต” (อยู่เหนือและละวาง
จากผลกระทบ)

32. มัมมามีทฤษฎี (สายตาการมอง) ที่ทรงพลังมาก วันหนึ่ง
ในคืนเดือนหงาย มัมมากำลังนั่งในโยคะ พวกเราเดินไปนั่ง
ตรงหน้าเธอ เธอให้ทฤษฎีแก่พวกเรา แล้วพวกเราเข้ามานได้เห็น
แสงสว่างอยู่รอบด้านและตรงกลางแสงนั้น พวกเราเห็น
“พ่อผู้สรรพศักดิ์” (ผู้มีศักดิ์ทั้งหมด)

33. มัมมาสอนวิธีทำโยคะให้พวกเราด้วยการนั่งบนคัทที่กับเธอ และให้พวกเราฝึกโยคะ เธอตรวจสอบสภาพพวกเรา แม้ขณะทำ “กรรมนาเสวา” (การใช้ร่างกายทำเสวา) มัมมาคงอยู่ใน “อาตมิกสถิตี” (สภาพอาตมา) พวกเราเคยถามมัมมาว่า “ขณะที่มัมมากำลังทำความสะอาดข้าวสาลี แล้วมัมมา คิดสิ่งใดอยู่ ?” เธอตอบว่า “ฉัน (อาตมา) ไม่ได้กำลังทำความสะอาดข้าวสาลี ฉัน เป็นสักขีพยานกำลังให้กรรมนทรีย์ (อวัยวะของร่างกายที่ใช้ทำกรรม) ทำความสะอาดข้าวสาลี ฉันไม่ได้กำลังทำเอง ฉันกำลังให้กรรมนทรีย์ทำ”

34. สัปดาห์ละครึ่ง กลุ่มพวกเรานั่งกับมัมมาเพื่อฝึกโยคะ
ในอมฤตเวลา เมื่อเธอนั่งใต้แสงจันทร์และฝึกโยคะ พวกเราไปนั่ง
อยู่มุมหนึ่งและฝึกโยคะด้วย บางครั้งพวกเราเชิญมัมมา
เข้าร่วมกลุ่ม เธอให้พวกเรานั่งโยคะตั้งแต่ตีสามครึ่งถึงตีสี่
เมื่อพวกเรานั่งต่อหน้ามัมมาและฝึกโยคะ พวกเราได้รับ
ประสบการณ์สันติธามะด้วยคลื่นกระแสน์เยือกเย็น
จากมัมมาผู้เป็นญาณจันทรา

35. มัมมาตื่นตีสองเป็นประจำ แล้วนั่งโยคะโดยลำพัง เมื่อถึงตีสามครึ่งเธอได้เตรียมตัวพร้อมและออกมานั่งโยคะกับกลุ่มตั้งแต่ตีสี่ถึงตีห้า หลังจากนั้นมัมมาทำกิจวัตรประจำวันให้เสร็จ เช่น อาบน้ำ ฯลฯ หลังอาหารเช้า เธอเข้าชั้นเรียนมูรลีตอนเก้าโมงเช้าทุกวัน หลังจากนั้น เธอให้แต่ละคนนั่งบนคัททีและอธิบายญาณบางประเด็น เธอฝึกทุกคนให้คำบรรยายและจัดชั้นเรียนต่อจากนั้นพวกเราทำเสวตาต่าง ๆ หลังอาหารกลางวันก็ไปพักผ่อน มัมมามาดูแลงานในห้องทำงานตอนห้าโมงเย็น และให้โกลีพวกเรา เมื่อใดก็ตามที่พวกเราต้องการโกลีจากมัมมา พวกเราไปขอจากเธอ แล้วหลังอาหารเย็น เธอได้จัดตั้งศาลเพื่อให้ลูกแต่ละคนตรวจสอบตัวเอง

36. ตั้งแต่แรกเริ่ม มัมมาได้มี “สภาพอัยกตะและผริศตา”
(สภาพแสงและเบาที่ละเอียดอ่อน) ปุรุชารณะของพวกเรา
เป็นไปตามตารางเวลาและรายการที่กำหนดในยัญนี้
แต่ปุรุชารณะของมัมมาเป็นไปอย่างธรรมชาติและง่ายดาย
เหตุนี้เอง เธอเข้าสู่สภาพสมบูรณ์อย่างง่ายดาย

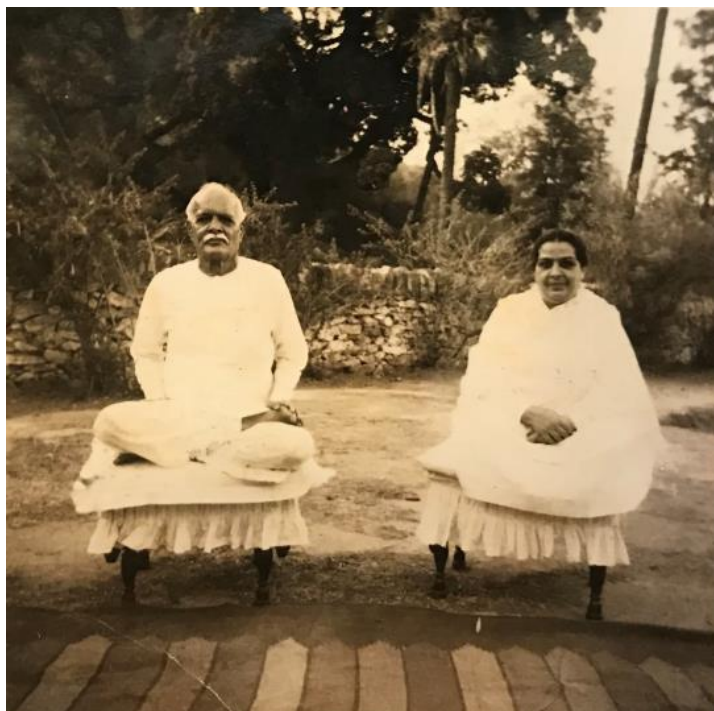
37. หลังจากมัมมาเข้าสู่สภาพอวยั๊กตะ (สภาพละเอียดอ่อน) การกราบไหว้บูชาเธอในรูปชัคทัมพาและทุรคาเทวีได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก เธอเล่นบทบาททุรคาเทวีในสภาพอวยั๊กตะ เหตุนี้เอง ได้มีการบูชาทุรคาเทวีอย่างมากและยิ่งใหญ่ ในเมืองโกลกกาตา พวกเราเชื่อว่า เมื่อมัมมาอยู่ในร่างกาย เธอเป็น “ญาณ-ญาณศวรี” (ผู้ได้รับญาณจากอิศวร) และ ญาณคงคาที่ไหลไปทั่ว หลังจากเธอเข้าสู่สภาพอวยั๊กตะ เธอเล่นบทบาททุรคาเทวีอย่างเต็มตัวและให้พรทานในรูป “คุณ” และ “ศักดิ์” แก่ภักตะ (ผู้ทำภักดี)

38. มัมมาปรากฏให้เห็นเหมือนเทวีที่เต็มพร้อมด้วยทิพยคุณ
เธอมีความคิดมั่นคงดุจหินผา มีคำพูดแสนหวาน สารยুক্ত
(เต็มไปด้วยสาระ) มีการกระทำสูงส่ง และยุกตียুক্ত (ใช้ยุกตಿಯ่าง
ถูกต้อง) เธอมีโยคยุกต์ (โยคะเสมอ) อย่างลึกล้ำและคงอยู่ในสันติ
บรรยากาศรอบตัวเธอเต็มไปด้วยความเงิบสงัดที่ทุกคนสัมผัสได้
เธอเป็นเหมือนแหล่งแสงและพลังเคลื่อนที่ มัมมาเดินเหมือน
พรศิตา (ผู้มีสภาพแสงและเบา) ผู้คนในยัญนี้ไม่รู้เมื่อเธอเดินผ่าน
พวกเขา หรือมายืนด้านหลังมองดูกิจกรรมพวกเขาอยู่นาน
เพียงใด คำพูดของเธอนั้นอ่อนหวาน เต็มไปด้วยความรักและ
ความเคารพอย่างยิ่ง

39. ตั้งแต่ต้นจนจบ มัมมาไม่เคยละเลยต่อศาสนา (ปुरुชาณะ)
เธอตื่นนอนตีสองทุกวันและอยู่ในความเงียบสงบเป็นพิเศษ
ขณะจดจำระลึกถึงพ่อศิวะอย่างทรงพลัง ในสมุดบันทึกของเธอ
เต็มไปด้วยแต่ละประเด็นญาณที่ลึกล้ำ พวกเราได้มีโอกาสอ่าน
สมุดบันทึกของเธอที่เมืองชัยปุระ น้องสาวคนหนึ่งที่อยู่กับมัมมา
หนึ่งปีได้คัดลอกประเด็นญาณเหล่านั้นไว้ในสมุดบันทึกตัวเองด้วย
เมื่อพวกเราได้อ่านประเด็นญาณเหล่านั้นจากมัมมาทำให้
ตระหนักรู้ว่า มัมมาได้ “วิจารณ์ สาคร มั่นถนะ” (กวนเกษียรสมุทร
ด้วยการไตร่ตรองญาณ) และเข้าไปสู่ความลึกล้ำในญาณ
มากเพียงใด พร้อมกับธารณาอย่างมากเพียงใดจนเป็น
สวรูปญาณนั้น

40. เช่นที่นกทำให้หญ้าและเมล็ดพืชเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วนำไป
ป้อนให้ลูกกิน ในทำนองเดียวกัน มัมมาธารณาญาณและ
มีประสบการณ์อย่างลึกซึ้งในตัวเองก่อน แล้วจึงถ่ายทอด
ให้ลูกอย่างเป็นธรรมชาติที่เรียบง่าย แม้แต่คนที่ไม่มี
ญาณของอิศวร ยังเข้าใจได้ง่ายดาย ญาณนี้จะฝังอยู่ในพุทธิเขา
และเขาจะมีความสุข

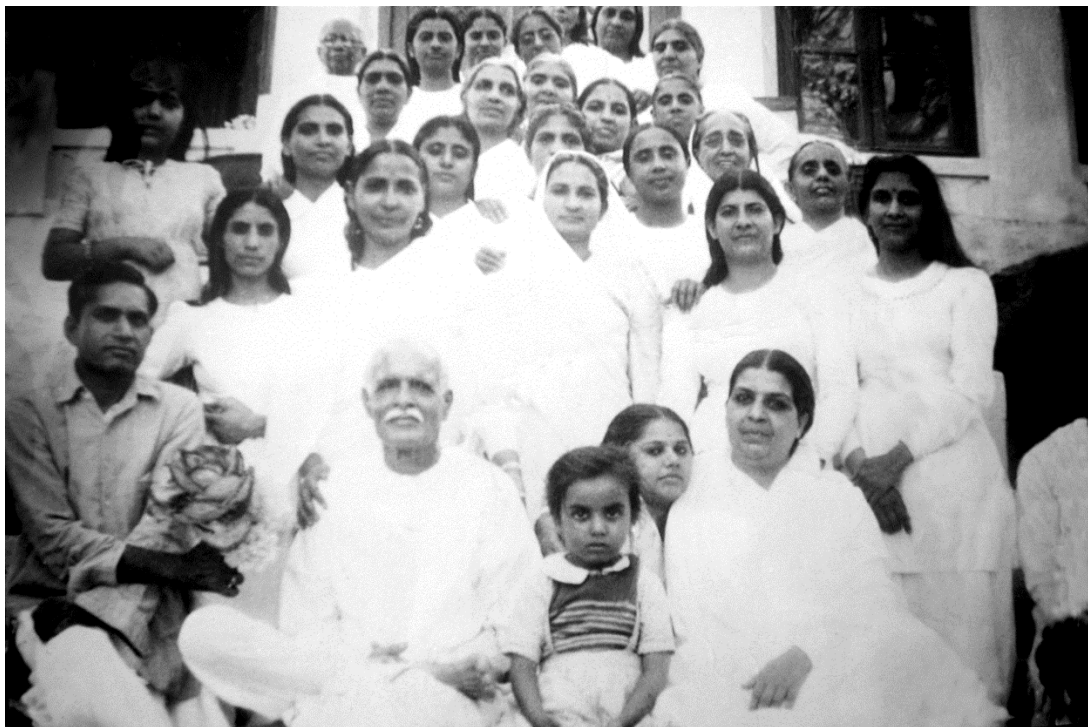
41. มัมมาไม่จำเป็นต้องเพียรพยายามมีโยคะกับพ่อ แต่เธอเป็น "นิรันดร์โยคี" ที่ง่ายดาย เธอธารณามนต์ “มนมनावะ” และ “มฺธยาชีภาวะ” อย่างธรรมชาติ ดังนั้น แม้ขณะเดินและเคลื่อนไหวอยู่บนธรณี พวกเราารู้สึกว่า เธออยู่เหนือโลกนี้และละวางเหมือนไม่ได้อยู่โลกนี้ เธอมีประสบการณ์อันตรัยสุข (ความสุขเหนืออวัยวะและประสาทสัมผัสของร่างกาย) เสมอ พุทธิของเธอยึดติดอยู่ที่บรมรามะ เมื่อมัมมาอยู่ในโยคะอย่างลึกล้ำ บรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความเจียบสงัด และทุกคนสัมผัสคลื่นกระแสที่สงบและทรงพลัง มัมมามีคุณสมบัติโยคี ทำให้บุคลิกภาพของเธอน่าประทับใจอย่างยิ่ง

42. มัมมาใส่ใจอย่างมากกับบุรุษารณะของตัวเอง เธอพูดเสมอว่า
“สิ่งใดที่ฉันทำ เมื่อผู้อื่นเห็นจะทำเช่นเดียวกัน” ไม่ต้องพูดถึงการ
หัวเราะเสียงดัง พวกเราไม่เคยเห็นแม้แต่มัมมาพูดเสียงดัง

43. เมื่อมัมมานั่งในโยคะและให้ทฤษฎี (สายตาการมอง) ทุกคน
มีประสบการณ์พิเศษ แทนการเห็นร่างกายภายนอกของเธอ
มีเพียงรูปแสงเท่านั้นที่ปรากฏให้เห็น เช่นที่พวกเราพูดว่า
ในการสร้างบรรยากาศ “อวยักตะ” (ละเอียดย่อน) ให้คงอยู่ใน
สภาพวิเทธิ (อสรีระ) และในความเงียบสงัด ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น
อย่างง่ายดายเมื่อมัมมานั่งอยู่เบื้องหน้า แม้พวกเราทั้งหมด
คือ ลูกพรหมา และรู้ว่ามัมมาเป็นกุมารี แต่ใครก็ตามได้เห็นเธอ
แล้วรู้สึกถึง “แม่” “พริศตา” และ “เทวี” จากเธอ
เธอไม่มีสำนึกทางร่างกายเลย เช่นเดียวกับเด็กเล็กที่เข้าไป
อยู่ในตักแม่ได้อย่างง่ายดาย ในทำนองเดียวกัน ลูกพรหมาทุกคน
เข้าไปอยู่ในตักเธอผู้เป็นมาเตศวรี

44. มัมมาใส่ใจในการปฐษาระของตัวเองอย่างมาก พวกเรา
สังเกตเห็นเสมอว่า มัมมาไม่ได้สนใจและข้องแวะกับเรื่องทาง
โลกภายนอก พวกเราไม่เคยได้ยินสิ่งอื่นใดนอกจากญาณ โยคะ
ธารณา และปฐษาระจากปากเธอ แต่ก่อนยัญนี้得有ระบบว่า
หากใครเริ่มพูด เขาจะเริ่มต้นด้วยประเด็นมูรลีและจบด้วย
ประเด็นมูรลีของวันนั้น ทุกครั้งที่พ่อ หรือมัมมาเขียนจดหมาย
ถึงใครก็ตาม ทั้งสองจะเขียนประเด็นมูรลี ประเด็นธารณา
และประเด็นโยคะของวันนั้นก่อนไว้ตอนต้นและท้ายของจดหมาย

45. คุณสมบัติพิเศษอีกอย่างหนึ่งของมัมมา คือ ไม่มีใคร
ต้องนัดหมายในการพบเธอ ลูกทุกคนสามารถพบเธอได้ทุกเมื่อ
ที่ต้องการไม่ว่าในสถานการณ์ใด พฤติกรรมและบทบาทของ
มัมมามีเอกลักษณ์เป็นพิเศษ พวกเราสังเกตเห็นว่า คนอื่นหัวเราะ
และเล่นกันอย่างสนุกสนานมาก แต่มัมมาไม่เคย ถึงแม้ว่า
เธอหัวเราะเช่นกัน แต่ไม่มีใครรู้ เพราะไม่มีเสียง แต่เป็นรอยยิ้ม
ที่แสนหวาน มัมมาไม่ผูกพันยึดมั่นกับสิ่งใด นอกจากญาณและ
โยคะ ลูกคนอื่นเล่นเกม เต็มร่าด้วยกับกับพ่อ มัมมาไม่ทำเช่นนั้น
แต่ไม่ได้หมายความว่า เธอแยกตัวออกจากทุกสิ่ง ไม่เลย
เธอร่วมกิจกรรมทุกอย่าง เช่น ปิกนิก ออกไปเดินเล่น
และเล่นเกมต่าง ๆ แต่เธอยังคงจดจ่ออยู่กับปुरुษารณะของตัวเอง
เธอละวางและเฝ้าดูกิจกรรมเหล่านี้ทั้งหมด
มัมมาปुरुษารณะอย่างแรงกล้าและไม่เคยหย่อนยาน

46. วิธีการมองของมัมมานั้นพิเศษไม่เหมือนใคร เช่นที่เมื่อ
พวกเราได้รับการมองจากพ่อ แล้วพวกเราลืมทุกสิ่งและ
มีประสบการณ์เหนือร่างกาย ในทำนองเดียวกัน ทฤษฎีของมัมมา
ไบหน้าของมัมมาด้วยสำนึกของอาตมาทำให้ผู้อยู่เบื้องหน้ารู้สึก
อยู่เหนือและแยกห่างจากโลกนี้ เมื่อใดก็ตามที่พ่อ หรือมัมมา
ให้พวกเราฝึกโยคะ แล้วพวกเราารู้สึกว่า ไม่ได้อยู่ที่โลกนี้
พวกเราไปยังที่ห่างไกลมากและหลุดหายอยู่ในประสบการณ์นั้น
พวกเรา มีประสบการณ์อยู่ในบรมธาตุในทางปฏิบัติ
พ่อ มัมมา และพวกเราทุกคนนั่งทำเดียวกันเป็นเวลา
สี่ถึงห้าชั่วโมงในสภาพโยคะโดยที่ร่างกายไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย

47. ทุกครั้งที่พวกเรามองมัมมา พวกเรามองเห็นแต่แสงสีขาว
รอบตัวเธอ รวากับว่าเธอไม่ได้อยู่ในร่างกาย แต่อาศัยอยู่ใน
โลกแสงสีขาวเหนือขึ้นไปข้างบน พวกเราเห็นเธอเป็นพรiscตา
เธอจดจำพ่อศิวะทั้งวันทั้งคืน บางครั้งพวกเราตื่นขึ้นมากลางดึก
แล้วมองลอดช่องประตูออกไปเห็นมัมมานั่งอยู่บนเก้าอี้
บางครั้งเธอนั่งโยคะที่ระเบียง บางครั้งนั่งใต้แสงจันทร์ พวกเรา
คิดว่ามัมมายิ่งใหญ่ได้ขนาดนี้เพราะโยคะ มัมมาไม่เคยดึงดูด
ความสนใจของใครเข้ามายังตัวเอง เธอพูดเสมอว่า “จดจำแม่ของ
ฉันเท่านั้น จดจำแม่ผู้นั้นของฉันเท่านั้น (หมายถึง พ่อศิวะ)”

48. ขณะพวกเราเดินอยู่ มัมมาถามพวกเราว่า “ลูก ลูกจดจำพ่อ
มากเพียงใด ? รักพ่อมากเพียงใด ?” พร้อมกับให้เสียงเพลง
กล่อมเด็กในรูปญาน เธอดึงดูดพวกเราเข้าสู่โยคะด้วย เมื่อมัมมา
ให้ทฤษฎีแก่ลูก ดวงตาของเธอเปล่งประกายเหมือนกับพ่อศิ่วะ
กำลังมองพวกเราผ่านดวงตานั่น สวรรูปที่สมบูรณ์ของมัมมา
ปรากฏให้เห็นผ่านทฤษฎีของเธอ เธอไม่ได้ดูเหมือนเป็นของโลกนี้
แต่มาจากข้างบน และไม่ใช่ผู้มีร่างกายของโลกนี้ แต่เป็นร่างแสง
ที่ละเอียดอ่อน ทฤษฎีของเธอทรงพลังมากสามารถเปลี่ยน
ความคิดของใครก็ตามที่เธอมอง

49. พ่อศิวะบอกเสมอว่า พ่อพรหมาเป็นอันดับหนึ่ง แต่มัมมา
ของพวกเราเข้าสู่สภาพอวยักตะ (ละเอียดอ่อน) ก่อน
พวกเราไม่เคยเห็นความเศร้าโศกบนใบหน้าเธอ เธอมีรอยยิ้มบน
ใบหน้าเสมอ ทุกคำพูดของเธอให้ความสุข คำพูดที่มุ่งมั่นของเธอ
ทำให้ผู้อื่นมีความมุ่งมั่นด้วย ทฤษฎีของมัมมาทำให้หลายคนมี
ประสบการณ์ “อสรีระ” ด้วยटकอันเยือกเย็นของเธอได้ดับ
ความร้อนในรูปกิเลสหลายต่อหลายชาติของพวกเรา นั่นเป็น
ประสบการณ์ที่มหัศจรรย์ มัมมาเป็นอันดับหนึ่งในการทำตามพ่อ
เหตุนี้เอง เธอฟังกิจวัตรประจำวันของพ่อตั้งแต่เช้าจนถึงกลางคืน
และทำตามพ่อ

50. มัมมามีความรักลึกซึ้งต่อยัญนี้ เธอกล่าวว่า ไม่ควรมีสิ่งใดของ
ยัญนี้สูญเปล่า มีเหตุการณ์ในยัญที่ลูกคนหนึ่งได้ทำความสะอาด
ข้าวสาลีและบรรจุลงในกระสอบ แต่แล้วข้าวสาลีบางส่วนได้ตก
ไปทั่วพื้น มัมมาบอกด้วยความรักอย่างยิ่งให้ลูกผู้นั้นใส่ใจว่า
ข้าวสาลีแต่ละเมล็ดมีค่าเท่ากับหนึ่งโมหระ (เหรียญทอง)
มัมมารู้คุณค่าทุกสิ่งในยัญและบอกผู้อื่นด้วย
เธอเป็นผู้บริหารที่เชี่ยวชาญ เธอใส่ใจเป็นพิเศษกับการเลี้ยงดู
อาตมาที่ละเอียดอ่อน พร้อมกับกับการเลี้ยงดูร่างกายในยัญนี้

51. ในฐานะผู้บริหารที่เชี่ยวชาญ มัมมาได้กลายเป็นเครื่องมือ
ผู้รับผิดชอบงานของยัญนี้ตั้งแต่อายุน้อยและชนะหัวใจทุกคน
เธอพูดเสมอว่า พวกเราควรเห็น “คุณ” (คุณสมบัติพิเศษและ
คุณธรรม) ของทุกคน อย่าคิดเกี่ยวกับข้อบกพร่องของผู้อื่น
มองดู “คุณ” ของสรรพอาตมาเหมือนหงส์ที่เก็บแต่ไข่มุก

52. มัมมาเป็น “ธารณามูรตะ” (สวรูปในทางปฏิบัติ) มัมมาจัดชั้นเรียนเรื่องธารณาเป็นส่วนใหญ่ที่ดึงดูดทุกคน มัมมาไม่เคยขาดอมฤตเวลา ครั้งหนึ่งมีรัฐมนตรีท่านหนึ่งมาพบเธอที่เมืองมัมไบ และกลับไปในเวลาเที่ยงคืน วันรุ่งขึ้นมัมมาตื่นตีสองตามกิจวัตรประจำวันของเธอ มีคนถามว่า “มัมมาได้นอนประมาณตีหนึ่ง แล้วทำไมไม่ตื่นเช้าตามเวลาปกติ ?” เธอบอกว่า “ถ้าฉันอยู่ได้จนถึงเที่ยงคืนเพราะมีนัดกับรัฐมนตรีแล้วอมฤตเวลา ฉันมีนัดกับพ่อผู้สรรพศักดิ์ (ผู้มีศักดิ์ทั้งหมด) ทุกวัน ฉันจะขาดได้อย่างไร ?” มัมมาไม่เคยขาดอมฤตเวลาเลย

คิต “เธอเท่านั้น คือ มัมมาผู้แสนหวานของฉัน”

(1) เธอเท่านั้น คือ มัมมาที่รักของฉัน เธอเท่านั้น คือ ชัคตอัมพา (มารดาของโลก)

เธอเท่านั้น คือ ญาณคงคา เธอเท่านั้น คือ มัมมาผู้แสนหวานของฉัน

(2) เสวตพัสตรธาริณี (ผู้สวมเสื้อผ้าสีขาว) เสวตปัทมาสิณี (ผู้นั่งบนดอกบัวสีขาว)

เสวตหงสวาहिณี (ผู้ขี่หงส์สีขาว) ญาณวีณาวาहिณี (ผู้เล่นญาณวีณา)

สุมรุธราชิณี (ผู้พูดอ่อนหวานอย่างยิ่ง) ประภูเปรมราคิณี (ผู้ร้องเพลงความรักของประภู)

ศิวประติธvani (ผู้พูดคำที่ศิวะพูด) ญาณามฤตวาहिณี (ผู้พูดญาณอมฤต)

(3) บรมาตมญาณิ (ผู้มีญาณของบรมาตมา) บรมพุทธิมานิ (ผู้มีบรมพุทธิ)

ศิวศักดิ์อัคริณี (ผู้นำศิวศักดิ์) ประถมอวยักตอาโรहिณี (ผู้เข้าสู่สภาวะละเอียดอ่อนลำดับแรก)

ศิวมนโมहिณี (ผู้ดึงดูดจิตใจศิวะ) ประเมศหทัยวาสิณี (ผู้อาศัยอยู่ในหทัยประเมศ)

ประภูเปรมทิวานิ (ผู้ตกหลุมรักประภู) รุหานิเปรมกหานิ (เรื่องราวความรักของอาตมา)

(4) ญาณประโพธิณี (ผู้เข้าใจญาณ) ญาณสัณฐิณี (ผู้ชุบชีวิตผู้อื่นด้วยญาณ)

ญาณวาहिณี (ผู้ขี่พาหนะไปให้ญาณทุกหนแห่ง) ญาณประทรศิณี (ผู้แสดงให้เห็นญาณ
ในทางปฏิบัติ)

ทิพยญาณโรศิณี (แสงของทิพยญาณ) ญาณประกาศทามิณี (ผู้ส่องแสงวาบของแสงญาณ)

ศีตลจันทิณี (ผู้เยือกเย็นเหมือนแสงจันทร์) ขวาลารูปโยคาคนิ (ผู้มีโยคอัคนี้เหมือนภูเขไฟ)

(5) เธอเท่านั้น คือ มัมมาที่รักของฉัน เธอเท่านั้น คือ ชัคตอัมพา (มารดาของโลก)

เธอเท่านั้น คือ อาทิสักดิ์อัมพา (มารดาผู้เป็นอาทิเทวี) เธอเท่านั้น คือ มัมมาผู้แสนหวาน
ของฉัน

** ท่านสามารถเข้าถึงคำรับฟังคิตนี้ได้ที่ <https://youtu.be/5877ieUxJKU> **

เทวีทั้งหลาย คือ อนุสรณ์ของ “มัมมา” ผู้เป็น “อาทิเทวี” (เทวีองค์แรก)
 รูปเคารพเทวีได้มีการแสดงสัญลักษณ์ อาวุธ พาหนะ หรืออาสนะ
 ตามคุณสมบัติ คุณธรรม และเศรษฐกิจกรรม (การกระทำสูงส่ง)
 ของ “มัมมา” ที่เล่นบทบาทร่วมกับพ่อศิวะในสังคมยุค

หมายเหตุ: 52 ประเด็นของหนังสือเล่มนี้มาจากหนังสือ “ยัญมารดา ชัคทัมพา สรัสวดี”
จัดพิมพ์โดย ประชาบิดาพรหมากุมาริอศวรียวิศววิทยาลัย

เรียบเรียงโดย

“ชัคทัมพากวนะ” สถานปฏิบัติธรรมและสมาธิ
เมืองปุณเ รัฐมหาราษฏระ ประเทศอินเดีย
www.jagdambabhawan.org

แปลโดย

สมาคมพรหมากุมาริ (ประเทศไทย)
ศูนย์สุวรรณภูมิ โลว์/โทร 08 9813 2713
Email: suvarnabhumi@brahmakumaris.org

“ซัคทัมพาภวณะ”

สถานปฏิบัติธรรมและสมาธิ

อนุสรณ์ของ “มาเตศวรี” ได้มีการสถาปนาขึ้นมา
ด้วยแรงบันดาลใจจาก ราชโยคินี ดาดี ชานกี
ผู้เป็นที่เคารพสูงสุดของพวกเรา

เมืองปูणे รัฐมหาราษฏระ ประเทศอินเดีย